

Ιωάννης Τσιουράκης

ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΝΑΜΟΝΗΣ
ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

Θεσσαλονίκη 2010

Αίθουσα Αναμονής – Εισιτήρια

Αίθουσα Αναμονής – Εισιτήρια

Επιμέλεια, Φωτογραφία εξωφύλλου: **Ιωάννης Τσιουράκης**
Copyright: **Ιωάννης Τσιουράκης, Θεσσαλονίκη 2010**

ηλεκτρονική διεύθυνση: **<http://hxosplagiosmonos.blogspot.com>**
e-mail: **ioannis_t@yahoo.gr**

ISBN: **978 – 960 – 93 – 2244 – 7**

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της Ελληνικής Νομοθεσίας ((Ν.2121/1993, άρθρο 51, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις Βέρνης – Παρισιού, που κυρώθηκε με τον Ν. 100/1975 περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Ιωάννης Τσιουράκης
Αίθουσα αναμονής – Εισιτήρια

Θεσσαλονίκη 2010

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Βιβλία:

Ήχος Πλάγιος. Μόνος..., ποίηση, εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος, 2008

Στον χτύπο επάνω της καρδιάς, ποίηση, ιδ. έκδοση εκτός εμπορίου, 2010

Τα γράμματα της Υβόννης, νουβέλα, εκδόσεις Δρόμων, 2010

e-book:

Αίθουσα αναμονής – Εισιτήρια, ποίηση, ιδ. έκδοση εκτός εμπορίου, 2010

Ο χορός

Να προσέχεις πρέπει τα βήματα σου
πάντοτε για δύο είναι ο χορός
πότε πίσω σ' αφήνει εκείνος που οδηγεί
και πότε τον πατάς...

Φοράω στοργικά τα παπούτσια μου

Είμαι ένα είδωλο στην άκρη του καθρέφτη.
Χρόνια τώρα
περνάω ήσυχα τις τάξεις
δεν καταλαβαίνουν πως θορυβώ
πως τρύπες ανοίγω στους τοίχους με καρφιά
που θα σηκώσουν μια μέρα τον κόσμο.

Φοράω στοργικά τα παπούτσια μου
λασπώνω μαυροπίνακες
κουβέρτες ντυμένες με ημερομηνίες
καπέλα μεταλλικά.
Ακουμπώ τρυφερά στην ντουλάπα την καρδιά μου
καρδιοχτυπά ο σκόρος πλάι της καθώς αλλάζει.
Λέξεις ευλαβικές παραθέτω στα γράμματα
μα εκείνα δεν έχουν παραλήπη κανέναν
ή έστω δε βρίσκεται κάποιος να τα παραλάβει.

Έτσι είναι.
Κάποτε θα με συλλάβουν
θα είναι παράνομη η λύπη
και διωκόμενοι οι λυπημένοι.

Έχω φυλαγμένα τα παιδικά παραμύθια
έχουν όλα τους αίσιο τέλος
κι εγώ, κρατημένο εκείνο το σπαθί στα χέρια το ματωμένο
από την καρδιά του δράκου.

Θα βραδιάσει νωρίς κι απόψε.
Θα ξεθωριάσει το είδωλο πάνω στον καθρέφτη.
Χρόνια τώρα βαδίζω σιωπηλός στα σκοτάδια
έχοντας εκείνο το βρόχινο δαχτυλίδι κάτω από το μαξιλάρι.
Για τούτο
έχω από καιρό ξεχάσει να κοιμάμαι...

Ψεύτικες νύχτες

Μπορεί κ' οι νύχτες μας να 'ταν ψεύτικες
εν' αποσιγάρο οβησμένο στο τασάκι.

- Χάνομαι, είπες.

Κι ένας άνεμος σάρωσε
τα καπνισμένα λόγια χρόνια μας.

Βυθός δίχως τέλος

Τόσα χρόνια χαμένα
σ' έναν χειμώνα
που λησμονήθηκε το πέρασμα του.

Κυκλάμινο θυρωμένο εσύ.

- Όχι, φώναξες.

Κι ο άνεμος των φύλλων σου
γίνηκε θάλασσα
κι ο κόσμος
χάθηκε σ' ένα βυθό
δίχως τέλος.

Χάρτινο φεγγάρι

Βγήκε ένα χάρτινο φεγγάρι στον ουρανό
απλώσαμε μπουγάδα
ασπρόρουχα η ψυχή μας στην αγκαλιά του.

Τόσες σιωπές περάσαμε
μ' ασκήσεις μοναστικές
για να 'χουμε το χαμόγελο στα χείλη.

Παραβάτες του χρόνου

Βράδυ Απριλη.
Εχειμωνιάζω σ' ένα καφέ περνώντας μια εποχή σε δύο ώρες.
Μολύβι και χαρτί απειλούν την ύπαρξη μου
θα τεμαχίσουν με λέξεις την ψυχή
θα την αποθέσουν σε μαξιλάρι κόκκινο.
Φοβάμαι.

Εχειμωνιάζω.
Βουτώ ένα φακελάκι μαύρο τοάι στις λίμνες του δρόμου.
Στην υγεία μου, στην υγεία σου, στην ...
...στην αδιαφορία του χρόνου μας.

Πες μου τι θυμάσαι
από τα μεγάλα ταξίδια στους ωκεανούς της ψυχής;
Πες μου τι χρώμα είχε ο ουρανός στις λίμνες
που χάσαμε τα ίχνη της επιστροφής;
Μην πεις χρυσό...
Με χρυσό σφραγίζουν τις ζωές σαν πεθάνουν.

Εχειμωνιάζω.
Κρατώ ένα ποτήρι βροχή για τις νύχτες.
Κάποτε νιώθω να με καίνε.
Πρέπει να σβήνω με κάτι τον πόνο στις πληγές.

Ταξιδεύω.
Πρέπει να βρω την πηγή των ονείρων.
Θυμάσαι πόση σιωπή κρύβει αυτό;
Έχω γράψει το όνομα μου στον καθρέφτη
με τις συχνές επαναλήψεις ίσως δεν πάψω να θυμάμαι.

Τι μου έχω άραγε συγχωρέσει;
Τίποτε δεν μου έχω συγχωρέσει.
Πετούν γύρω μου επαναληπτικά μικροί κύκνοι.
Το λευκό τους τρομάζει το μαύρο μου.

Κάτω απ' τη λάσπη του δρόμου τα βήματά μου.
Θα χαθώ.
Εξάλλου χάνομαι επαναληπτικά κάθε που βρέχει.
Έχει βρέξει πολύ.

Θα έχω στις τσέπες τα χέρια.
Αδιάφορα.
Αμήχανα.
Παιδιάστικα.

Βιάστηκα πολύ με τις βροχές
έτρεξα μέσα τους και γλίστρησα
τώρα πονάω.
Βιάστηκα και με τα όνειρα
τα εξήγησα όλα
έτσι δεν έχω τίποτε να περιμένω από αυτά.
Με τις υποσχέσεις...
Με τους αποχαιρετισμούς...

Εξεχειωνιάζω λοιπόν.
Με όλα εκείνα που έλεγα δεν θυμάμαι να επιστρέφουν.
Με όλα εκείνα που έλεγα θα σιωπήσουν ακόμα να ηχούν.
Εξεχειωνιάζω κι όλα εδώ.

Παραβάτες ενός χρόνου που ολοένα λιγοστεύει.
Θυμάμαι μόνο τα απόνερα των πλοίων
καθώς δένουν στα λιμάνια.
Είναι που θυμώνουν για τα καλά τα νερά
και θέλουν να πνίξουν τα πάντα μέσα τους...

Μνήμη πολέμου

Δεν ήταν που είχαμε τα στρατεύματα μας παρατάξει
μήτε που δεν καταφέραμε να μετρήσουμε τους νεκρούς μας.

Μονάχα ο θάνατος ήταν
που θρόνιασε στα μάτια των παιδιών.

...κ' η γιαγιά
υφαίνει ακόμα στον αργαλειό τα δικά της παραμύθια...

Είδωλο

Χάνεται το είδωλό μου
είναι ο καιρός που οι πράξεις συμπράττουν με τις λέξεις.
Είχαμε κάποτε μιλήσει γι' αυτό.
Πόσο νέοι τότε.
Κι εγώ που αναλώθηκα στις λέξεις
έχω γεράσει πια
κι αγριεμένος καθώς είμαι από τα χρόνια
αργά τις νύχτες
όπου πια σκιές δεν υπάρχουν
ανεβαίνω ψηλά κι αλυχτώ.

Έρημες χώρες

Κοιτάζοντας ψηλά ένα κύκλος τα θαύματα
με κυκλώνουν, με συνοδεύουν
ένα ένα τα βήματα θηλάζουν μια μυστική αιωνιότητα
εκκωφαντική σιωπή την αγκαλιάζει

οι πιο έρημες χώρες που έζησα
ήταν εκείνες που κανείς δεν είδε από μακριά να πλησιάσει

Ανάμεσα απ' τα δάχτυλα

Βαδίζει αγέρωχα κάθε βράδυ στην Ερμού.
Ανάβει ένα Gitanes.
Ανάμεσα απ' τα δάχτυλα του
στέλνει μικρά σήματα καπνού.
Δε λένε ποτέ βοήθεια.
Κοιτάζει βιτρίνες καταστημάτων.
Κάνει κουβάρι ρούχα και παπούτσια
μόνο στολίδια Χριστουγέννων κρατάει.
Χαμογελά.
Πιάνει κουβέντα με τους παραστικούς
κρύβει συνάμα κάτω απ' το μαύρο του σακάκι
ένα φεγγάρι μικρό
κι ένα χαμόγελο
διάτρητο από λύπες.

Είναι ένα νησί μικρό κουρασμένο
από κύματα και καταιγίδες.
Απόψε έχουν μεθύσει τα λόγια του.
Τυλίγονται στις φασκιές των επιφωνημάτων τους.
Ένας βόγγος σημαδεύει κάθε βήμα.
Στο τέλος του δρόμου
πριν ο κόσμος όλος βυθιστεί
στην κάλπικη κατάνυξη του
κοιτάζει ψηλά
δύο μεγάλα φτερά ξεδιπλώνονται αργά
τα ανοίγει και χάνεται.

Βαλίτσα κουρασμένη

Φυσώντας ένα κογχύλι
κινήσαμε κάποτε για ένα ταξίδι μεγάλο

στοιβαγμένοι φαντάροι για το μέτωπο

χιλιάδες χρόνια μνήμης πλάι
σε μια βαλίτσα κουρασμένη
από τα ρούχα που κουβαλάει ξένη
κι από τους έρωτες μακριά.

Πως άλλωστε έναν έρωτα καινούργιο
μπορείς να ντύσεις
μ' ένα ρούχο φορεμένο
π' άφησε πίσω του
κάποιος περαστικός;...

Γυρίζω μεθυσμένος

Απόψε γυρίζω μεθυσμένος
από μια ταβέρνα
στα στενά της Άνω Πόλης

αλλού τα βήματα, η ψυχή αλλού

αφήνω το κλειδί στην πόρτα
αφήνω κι ένα ποτήρι με νερό
στο γυάλινο τραπέζι

αφήνομαι στις σκέψεις τις νυχτερινές

μα μένει ανέγγιχτο το ποτήρι το νερό
το γυάλινο τραπέζι δίχως δαχτυλιές
η πόρτα κλειστή με το κλειδί επάνω

και μόνο εκείνο το κρασί με γυροφέρνει

δύο καράφες ήτανε
που 'καμαν τα δάκρυα
με θάλασσα να μοιάζουν...

Λέξεις στις επαναλήψεις

Χάνω τις λέξεις στις επαναλήψεις.
Τα βήματα χάνω.

Ήταν εχθές που γραπώθηκα από ένα σύγνεφο
κι έτσι όπως αγκάλιαζα τη βροχή
ξηλώθηκε η τσέπη του πουκάμισου
αφήνοντας στον ουρανό
ένα μικρό
πανσέληνο φεγγάρι...

Ξύλινο τρενάκι

Το γλυκό στο βάζο έχει τελειώσει
το παιδί επίμονα μου ζητάει λίγο κυδώνι.
Τ' αφήνω να παίζει στο σαλόνι μ' ένα τρενάκι ξύλινο
πετάγομαι στο μπακάλικο της γειτονιάς
γλυκό κυδώνι μ' αμύγδαλο λευκό.
Δε θέλω, μου λέει, δεν είναι σπιτικό.

Κι αργά τα βράδια με παίρνουν τα δάκρυα
ο καθρέφτης στο μπάνιο φανερώνει το πρόσωπο μου.
Δεν θυμούμαι τούτα τα μάτια πα.
Τούτα τα χείλη...

Στο πάνω διαμέρισμα μένει κάποιος άγνωστος
άλλος ένας στο κάτω.
Μιαν εποχή παλιά γνωριζόμασταν οι γειτόνοι
έχουμε κλειστά πατζούρια τώρα και κουρτίνες τραβηγμένες.

Το ημερολόγιο δείχνει Φθινόπωρο
δε γνωρίζει το παιδί ποια μέρα είναι αυτή
ρωτάει
κι όπως βρέχει έξω
βρέχει στα μάτια του.

Κι αργά τα βράδια
η ίδια σκέψη τριγυρίζει στο μυαλό
η ίδια καταιγίδα πάντα στα μάτια...

Μπερδεύομαι ακόμα

Μπερδεύομαι ακόμα.

Ξεχνώ διαρκώς που έχω βάλει τα κλειδιά

που έχω βάλει τα ρούχα

τις λέξεις, τις υποσχέσεις.

Ομόνοια – Κοτζιά το δρομολόγιο μου.

Ότι είδα.

Ότι έζησα.

Ένας τοίχος έχει γραμμένο το όνομά μου.

«Επανάσταση».

Μα έχω χάσει την δύναμη μου

Δακρύζω απέναντι από τις μολότοφ τα βράδια.

Πλαγιάζω με τους πεθαμένους συντρόφους.

Έχουν χρόνια να χαμογελάσουν.

Πίνουν θορυβώντας τον καφέ τους

μιλούν γι' αθλητικά.

Οι επαναστάσεις μας

φυλακίσθηκαν στα κάγκελα των γηπέδων.

Κάποια βράδια

Είναι κάποια βράδια
που ηχεί εντός μου
μια φωνή και με ξυπνά.
Βγαίνουν εικόνες αλαφιασμένες από τα στήθη
βγαίνουν μικρά βαρκάκια
μεσοπέλαγα της ψυχής για πυροφάνι.
Σηκώνουν τις πιο μεγάλες μου λύπες
μακριά τις παίρνουν.
Καθώς ξημερώνει μόνο
έχει το νερό απ' τα λαγήνια σωθεί
έχουν πονέσει τα χέρια απ' το κουπί
κι έτσι που ξυπνώ κουρασμένος
έχω μια διψασμένη αγωνία
φιλημένη στα χείλη.

Μήτε ένα σ' αγαπώ

Έχουμε ξεχάσει τις έναστρες νύχτες
μαζί τους τις υποσχέσεις των χειμώνων
πως θα 'ρθουν με τις πιο ευωδιαστές τους ημέρες.

Στο ψυγείο κρεμασμένοι μονάχα λογαριασμοί
μήτε ένα σ' αγαπώ.

Έχουμε τα σ' αγαπώ μας
κρεμάσει στην αγχόνη.

Όταν ονειρεύομαι δεν κινδυνεύω

Θα ξεχυθώ
όπως τα ποτάμια ξεχύνονται και θα χαθώ

θα σκορπιστώ στις θάλασσας τα κύματα

μονάχα όταν ονειρεύομαι δεν κινδυνεύω
κι όταν βραδιάζει
μέσα στις λέξεις μου κουρνιάζω

Ζήσαμε σε χρόνους μίσθιους

Ζήσαμε σε χρόνους μίσθιους
γυρεύουμε τώρα να μικρύνουμε τις αποστάσεις
μα έχουν ερημώσει οι διάδρομοι του σπιτιού
θρυμματίζει η σκόνη τα έπιπλα των δωματίων
δεν κάνει αντίλαλο η φωνή

για τούτο
μη με ρωτήσεις
γιατί απομένει πάντα ένα παράπονο πάνω στα χείλη.

Ερμού με Αιόλου

Πηγαίνω σπίτι, πάντοτε με τα πόδια.
Ερμού με Αιόλου συναντώ έναν πλανόδιο μουσικό
παίζει και τραγουδά Άσιμο.
Κι όχι για τον Άσιμο αλλά για την διάθεση μου
που αλλάζει με το ψιχάλισμα τ' ουρανού
αφήνω τα κέρματα της τσέπης μου.
Τα ψιλά της τσέπης μου για τα χοντρά της ψυχής μου.
Παράξενες ισορροπίες...

Παραπάνω, ένα παιδί σιωπηλό
δίχως να κοιτάζει στα μάτια ικετευτικά
έχει κουλουριαστεί, έχει το χέρι απλωμένο
αφήνω κάτι ακόμα.
«Περιοσεύει και για μένα τίποτε;»
στα σκαλοπάτια της εκκλησίας απέναντι κάθεται άλλος ένας.
Πλησιάζοντας μου ζητά συγγνώμη για το θράσος.

Θράσος για ένα πενηνταράκι;
Παράξενο που έγινε το θράσος τελευταία...

Δύο λέξεις

Κι εγώ που χώρεσα τη νύχτα σε δυο λέξεις
να μην μπορώ την ψυχή μου να χωρέσω πουθενά;

ISBN: 978 - 960 - 93 - 2244 - 7